

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Po stariših virih pripoveduje Fric Steuben

Tekumseh je mrko pogledal stezosledca Daneta Buna, tudi on ga je spoznal. Toda noben njegov gib ni izdal njegove misli, ko je tako nenadno spet stal nasproti možu, kj je bil odkril skrivnostno, divjačine bogato in plodno deželo Kentuki. Da, odkril jo je belim ljudem in je zdaj pri sklepanju miru dosegel pravico, da se poda tjakaj. Nobena poteza v Tekumsehovem obrazu ni izdajala obžalovanja, ki ga je Tekumseh občutil pri sami misli na izgubljeno domovino, polno gozdov in divjačine, domovino, ki jo je tako srčno ljubil od svoje najnežnejše mladosti. Zdaj mu je ni bilo žal, ko je vedel, da jo bo zasegel tale mož, Dane Bun.

Tekumseh je stopil pred grofa in rekel:

— Poglavar Tagajutah iz rodu Konošijonov govori skozi usta tistega, katerega je ljubil, ko je še živel: Tagajutah je mrtev, njegova duša je umrla,

četudi njegovo telo še živi. Beli ljudje so morili tiste, katere je on ljubil, in Tagajutah se je maščeval. Toda načini maščevanja so umorili Tagajutahu dušo, da je skopnela kakor sneg v poletni pripeki. Nikoli več ne bo Tagajutah dvignil orožja ne zoper kakega rdečega moža, kakor tudi ne zoper živali ali zoper bele ljudi, ki so še hudobnejši kakor živali... To so njegove poslednje besede, ki jih sporoča belim ljudem, ko se vendar tako strašno bojijo Tagajutaha: Tagajutah bo varoval mir, dajte mu zatorej, da v miru umre!

Spet je zavladala tišina po teh besedah, ki so bile izgovorjene z globokim, mračnim glasom. Tekumseh je govoril angleški, beli ljudje so razumeli besedo, za besedo.

Tedaj je še enkrat zadonelo od gozda sèm porogljivo grohotanje, ki se je izprevrglo v hreščéce hihitanje. Naenkrat pa se je začul samo votel udarec. Gro-

Indijanski poglavarji, ki so se prišli pogajati za mir, so mirno stali pred lordom Denmorom in pričakovali razvoja dogodkov

hotanje je prenehalo, trenutek nato je oajeknil grozoten vzkrík čez mrtvasko marno dvorišče. To je bil živinski vzkrík, ki pa je prešel v strahotno, za- teglo ječanje, katero je tudi kmalu po- jenjalo... Nastala je zmeda, razburje- nje, počil je strel, še eden, videti je bi- lo nekoga na begu v gozd, nekaj grani- čarjev je hitelo za njim, naenkrat je zaregljalo iz pušk, potem pa je glas lorda Denmora preglasil vpitje in trušč:

— Vilkins! Obkrožite rdeče, ki so tu, naj se nihče izmed njih ne makne z mesta. General Levis, vi mi jamčite za življenje množice tam zadaj!

Zdaj so se oglasila povelja, čuti je bilo ropotanje s puškami in šumot us- nja, četa Angležev se je naglih korakov strnila v krog okoli Kornstalka in nje- govega spremstva, druga četa pa je ob- kolila ostalo gručo, ki je samo strmela, kaj se tu dogaja. Že so se ti obkoljeni Indijanci hoteli postaviti po robu, ker so pač sodili, da jim gre za življenje. A že je bil Dane Bun pri njih, prisko- čil je tudi Simon Gyrtty, izgovorila sta samo par besed in Indijanci so ostali mirni, čeprav so njihovih obrazi razode- vali veliko razburjenje.

V tem so že Virginci prinesli mrliča in so truplo položili pred lorda Den- mora. Vpili so in razsajali in zahtevali kaznovanje Indijancev. Naenkrat je smrtno sovraštvo zoper vse rdečkožce spet zaplalo v teh obrazih. Grof pa je zrl v grozotno zmrcvarjeno glavo mrliča: z bojnim batom mu je bila glava od zadaj popolnoma razbita. Obraz pa ni bil niti malo poškodovan.

Lord Denmor je spoznal v mrliču onega moža, ki se je prej tako zoprno grohotal. Njegovega imena ni videl, ve- nomer ga je prevzemal skrit srd: le še malo je manjkalo, da bi bila sklenjena mirovna pogodba in zdaj je s tem ubo- jem končano vse njegovo naklepanje; vse njegovo prizadevanje je z enim ma- hom porušeno.

Lord Denmor se zdaj ni več upal go- voriti Virgincem o miru. Poznal je grani- čarje. Zdaj bi zahtevali vojno na nož

in zelo težko bi bilo doseči svoboden odhod Indijancev iz tega kraja. Vedel je, da bodo graničarji zahtevali, naj da enostavno postreliti poglavarja Korn- stalka in vse njegove spremijevalce...

Lord Denmor je poznal svoje ljudi...

Dobro, da so vojaki bili tu. Lord Den- mor nikakor ni mislil nato, da bi se dal prisiliti h kršenju besede. Prinašalci miru so bili varni vselej in povsod, če- tudi so bili Indijanci, njih ni smel nih- če raniti... tem manj, če jih je ščitila beseda angleškega lorda.

Lord Denmor se je obrnil:

— Kdo je to storil? — je vprašal raz- sajajoče Virgince.

— Neki rdečkožec, kdo drugi?! — je dvajset glasov zarjulo v odgovor.

— Kje je zdaj?

— Kje neki! Mično vprašanje! V go- zdu, kje pa? Izginil je, — pobegnil, ka- kor da se je v zemljo pogreznil.

— Ali ga kdo zasleduje?

— Da, seveda. Kakih sto mož je za- njim...

— Tedaj ga bomo pač ujeli...

— Ujeli ali pa ne — tu imate zdaj spet enkrat: zakaj varujete in ščitite rdečkožce? Postrelite vso to tolpo, po- tem se kaj takega ne bo več ponavljalo. Mar nismo takoj rekli: zvestoba pri Indijancih! Kdo je že kdaj kaj slišal o poštenem Indijancu! Tu se razpravlja o miru — a tam komaj sto korakov stran pobijajo naše ljudi!...

Rjovenje je bilo vedno silnejše. Lord Denmor je stal negibno. Vojaki so bili v gostih vrstah okrog indijanskih po- glavarjev, častniki so bili pred svojimi četami in so zrl v grofa, čete so bile miren otok sredi razburkanega morja graničarjev. Naposled se je lord Den- mor vzravnal in zapovedal:

— Poveljniki, naj se takoj zbero k bojnemu posvetu.

Po teh besedah se je napotil v leseno kolibo. Takoj so se začuli vzkliki odo- branjanja, kakor ogenj je šla njegova beseda skozi množico in že so mu v ko- libo sledili vrhovni poveljniki.

(Daje prihodnjic).

Eno izmed značilnih indijanskih bivalšč: koliba, v kakršnih je stanovalo na tisoče in tisoče indijanskih družin

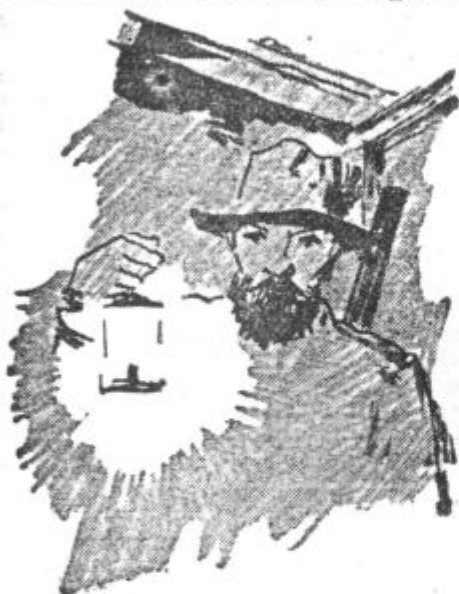
Gabriel Scott:

SIVKA

Tedaj pa se je iznenada potemnila luknja v steni in velika, črna glava se je pokazala v njej.

»Hov — hov — hov!« se je začulo, »pridi sem. — pridi sem!«

To pot se Zvitorepka ni dolgo pomisljala. Ni znala plezati kakor Sivka; zato je šinila ob stenah in gledala,

ali ne bi mogla kre odkriti kakšne luknje. Toda ne, samo ena je bila in pred njo je stal njen najhujši sovražnik in klical lovca, naj vendar pride.

»Hov — hov — hov — — pridi sem — pridi sem — pridi sem!«

Sivki se je Zvitorepka kar zasmilila. Če bi ji bila mogla kaj pomagati, bi bila to prav rada storila. Toda kako? Saj mora še sama nase dovolj paziti. Zdaj je zunaj nekdo pritekkel in zasopel glas je vprašal:

»Kaj je, Pan? Zakaj pa tako lajaš?«

To ni mogel biti nihče drug kakor lovec. Sivka je pogledala skozi razpoko, res možak s puško je stal zunaj. Zdaj je prijel psa in ga priklenil k steni. Sivki je začelo razbijati srce. Kako bo z Zvitorepko?

Toda Zvitorepka ni bila prvič v pasti in se ni hotela takoj vdati v usodo. Ko je začula lovčev glas, je šinila v kot, kjer je bilo dosti sena, in se v naglici zarila vanj. Tam je ostala tiho

kakor mrtva miš. Takoj nato je lovec malce odprl vrata in prišel s svetilko na senik. Svetil je povsod pred sabo, v drugi roki pa je imel pripravljeno puško.

»Zdaj moram izrabiti lepo priložnost,« si je mislila Sivka in rekla z najslajšim glasom:

»Mijav, saj sem samo jaz!«

»Ali si ti?« je odvrnil lovec in si obesil puško na hrbet. »Mislim sem, da je bila lisica.«

Potem se je obrnil k vratom. Spet jih je nejevoljno odprl. Sivka pa se je med tem izmuznila skozi luknjo v steni in zbežala, kar so ji dale moči. Sličala je še, kako lovec za njenim hrbtom robantil. Strašno besen je bil na psa.

»Sram te bodi,« mu je rekel, »da se zaradi mačke tako dereš! Prav za prav si zaslužil palico, ker si me tako potegnil.«

ČETRTO POGlavJE

Sivka je bežala, dokler ji niso pošle moči.

Tedaj se je zdajci znašla v temnem, črnem gozdu, kjer dotlej še nikoli ni bila. Hoj — tu je bilo temno in tesnobno, časih je tako skrivnostno zaprasketalo v drevju in veje so se v mesečinj gibale kakor Jolge, suhe roke. Vmes je šumelo v grmovju in sikalo

spodaj v mahovju in med borovnicami. Sivko je naposled prevzela groza, da je splezala na drevo.

Dobro, da je bilo dovolj vej, ker so jo prsti še zmeraj boleli. Lubje pa je imelo dovolj špranj in razpok, kjer se je lahko prijela. Drevo je bilo tudi dovolj visoko prav zanesljivo še enkrat višje kakor doma drog za zastavo. Toda Sivka je znala plezati kakor star mornar. Kmalu je bila na vrhu, kjer je zagledala zapuščeno vranje gnezdo. Vrata so bila na stežaj odprta in ko je Sivka videla da ni nikogar doma, je brez premišljanja zlezla vanj in legla. Postelja je bila mehka Odeja je bila iz mahu, blazina pa iz perja. Zato je hitro zaspala.

Moralo je biti ob prvem jutrnem svitu, ko se je Sivka zbudila ob nekem čudnem šumu. Slišalo se je, kakor bi bil nekdo tolkel z dvema kosoma suhega lesa. čedalje hitreje, i naposled se je začel nekakšen pok prav tako kakor doma, kadar so odpirali steklenice.

»No«, je pomislila Sivka, »kaj pa naj bo to?«

Prav tedaj pa je začelo nekaj sopihati in žagati, da se je vse drevo treslo Sivka ne bodi lena, je skočila iz postelje in pomolila glavo skozi vrata. Zagledala je črnega ptiča, ki je bil še večji kakor petelin doma. Sedel je na veji pod njo, krilil s perutnicami, napihoval se je in se lišpal. Potem je raz-

vil rep v kolo, iztegnil vrat, zavil oči in zapel:

»Da mi ne telebneš na tla!« si je mislila Sivka, toda ptič tega ni storil. Vselej, kadar je svojo pesem odpel, jo je začel iznova od začetka. Tako smešnega ptiča Sivka še svoj živ dan ni videla, zato je še bolj iztegnila vrat in še bolj zlezla iz gnezda. Tedaj pa je po naključju pogledala v stran, — jej, ali se ne plazi tam lovec s puško v rokah? Čedalje bliže prihaja, časih leze po vseh štirih, časih pa počepne in čaka. Toda ptič ni nikogar čul in vse glasneje je kričal:

»Pelep-pelep-pelep-pelep klikop!« je pel in potem je žagal in sesljal kakor obseden. Zdaj je bil lovec že tik pod drevesom, dvignil je puško in pomeril —

»Ti govedo neumno,« si je mislila Sivka. »Zakaj ne odletiš čez hribe in doline?«

In Sivka je imela prav, zakaj prav takrat je počilo, da se je preplašena potuhnila nazaj v gnezdo, in ptič je telebnil z drevesa. Veje in vejice so se pod njim lomile. S treskom je priletel na tla in ko je Sivka pogledala za njim, je stal že lovec ob vznožju drevesa in ptiča tehtal. In debel, sivo visnjev dim se je sukljal ob tleh.

»Hvala bogu, da ni bilo meni namenjeno!« si je mislila Sivka, ko je lovec šel. Legla in pretegnila se je spet v svoji postelji in pogledala skozi vrata. Kako krasen razgled je imela Videla je neizmerno daleč čez vrhove dreves, do sinjih gorskih verig, ki so bile najmanj miljo daleč. Veter je vleklo od nekod in Sivka je čutila, kako se maje vrh drevesa. Zdelo se ji je, da sedi visoko v zraku, v čudovito lepi gugalnici. Začela je presti in gosti — tako se ji še ni godilo, kar živi. Potem se je začelo čedalje bolj svitati. Ptice pevke so se jele prebujati in so druga drugo klicale »dobro jutro«. Vrane so se predramile in začele takoj kričati in se pripraviti. Spodaj iz osrčja gozda je priskakljal zajec, kar je mogel hitro; gobček je imel še poln rosne detelje — zdaj pa mora priti čimprej neopaženo domov. Kako dolge skoke je delal! In notem se je priplazila še Zvitorepka. Skrivala se je od grma do grma, se ustavljala in iskala, saj ne bi bilo izključeno da bi lahko kje dobila kaj pod zob, preden se vrne v svojo luknjo, pa četudi bi bila samo poljska miš.

Jutrovčki pišejo

Pomladanska pesem

Solnce greje vedno bolj,
zeleni že hrib in dol,
Zvončki beli že zvone
in trobentice cvete.
Vijolice, plavice,
dvigajo glavice,
mravlje in čebele,
rajajo vesele,
vračajo se ptice,
hitre lastavice.
Čas vse celi, vse ozdravlja,
vse se vrača in obnavlja.

Tanja Feigel, uč. IV. razr. v Ajdovščini

Pomen varčevanja. Vsakdo si želi na starost mirnega in udobnega življenja. In vendar jih je mnogo, ki trpijo na stare dni bedo. Kako to? V mladosti niso znali ceniti denarja, ki so si ga z delom pridobili. Živeli so potratno in brezskrbno. In pregovor pravi: »Kdor v mladosti zametuje, v starosti poberkuje!« Varčevati moramo v vsakem oziru. Čuvati moramo obleko in obutev, ki nam jo starši kupijo s težko prisluženim denarjem. Varčevati moramo tudi pri šolskih potrebščinah. Vsak otrok naj ima hranilnik, da bo lahko zbiral denar. Ko bo hranilnik poln, oddajmo denar v hranilnico, kjer nam nese obresti. Z varčnostjo ne koristimo samo sebi, temveč tudi narodu in državi.

Vesela bi bila, dragi stric Matic, če bi prihodnji natečaj nosil naslov: »Moi šolski izkaz«. Doslej mi je bil najboljši vseh natečaj »Moja mamica«, a natečaj o svetovni vojni mi ni preveč ugajal. Lepo te pozdravlja

*Milenka Žitko, uč. IV. razr.
Verd pri Vrhniki*

Dragi stric Matic! Prosim Te, če bi objavil to moje pisemce.

Varčevati moramo v mladosti, da bi v starosti kaj imeli. Vsak ki pa noče v mladosti hraniti, naj si na sam pripíše, kako bo živel v starosti, ko bo brez denarja, v službo pa ne bo mogel več hoditi, ker bo že preveč star. Zato je veliko boljše, da v mladosti braniš. Dragi stric Matic, prosim, drugi natečaj naj bo: »Kako pomagam doma?«

*Mitja Kos, uč. III. razr. vadnice
v Ljubljani, Vegova ul. 12, I.*

Dragi stric Matic, Zelo sem se razveselil, ko sem v »Mladem Jutru« čital, da iščeš med Jutrovčki pomoči. Sklenil sem, da Ti pomagam. Jaz bi svetoval za natečaj: »Nemogoče zgodbe«. Vem, da se ni lepo lagati, toda šala je šala.

Upam, da bo moje pisemce objavljeno, ne pa da bi ga požrl Tvoj požrešni koš ali pa peč, ki Te greje, ko prebiraš pisma malih Jutrovčkov. Lepo Te pozdravlja Tvoj zvesti bralec in vnet Jutrovček

*Justin Dušan, uč. IV. razr. os. šole
Ljubljana VII, Celovška cesta 28*

Kako moramo varčevati? Zelo sem bil vesel, ko mi je oče prinesel v 5. letu moje starosti hranilnik. Vanj sem nosil vsak najmanjši dar, katerega sem od kogarkoli dobil. Včasih pa se mi je celo pripetilo, da sem spustil vanj celo 10-dinarski novc. Tako se je tekom let nabrala lepa vsota, od katere sem nekaj porabil za šolske potrebščine, ostanek pa sem naložil v hranilnico. Če me sreča ne bo zapustila, bom imel s 16. letom toliko prihrankov, da si bom kupil lepo novo kolo in mogoče še kaj drugega.

*Černe Ludvik, uč. IV. a razr. os. šole
Zg. Šiška, 25.*

Dragi stric Matic! Varčevati bi morali začeti v najranji mladosti, ker pregovor pravi: kar se Janezek nauči, to Janezek zna. K nam na dom prihaja več ljudi prosit kruha in drugih stvari, gotovo jih je več med njimi, ki jih ni zadela nesreča, temveč niso znali varčevati in so tako prišli ob svoje imetje. Koliko ljudi je še, ki ves zasluženi ali podedovani denar neumorno razmetavajo in ne pomislijo na stare dni. Današnja mladina naj bi postala pametna in se naj v mladosti vadi varčevanja, varčuje naj že z zvezki, knjigami, obleko in vsem kar ima. Tako ji bode varčevanje postalo navada in to bode marsikateremu v blagor v poznejših letih.

Dragi stric Matic! Novi natečaj naj bi bil: »kakšno potovanje si želim.« Pozdravlja Te Tvoja

*Danica Hönigsfeld, uč. III. razr. os.
šole v Stari vasi na Bizeljskem.*

Kako varčujem. Ze ko sem bil majhen sem hranil denar, da sem si kupil za šolo. Kupil sem si: knjige, zvezke in kar je bilo treba za šolo. V šoli sem bil priden včasih pa tudi ne.

Včasih mi je povedala učiteljica ali učitelj kakšno povest, katero je čitala iz kakšne knjige. Bile so zelo lepe povesti. Največkrat nam je brala učiteljica.

Majnik France, Zg. Šiška 25.

Kako naj varčujemo Jaz in moja sestra tudi varčujeva in imava v naši blagajni že skoraj tisoč dinarjev. Hrvatska prislovica pravi: »Ko ne zna štediti, brzo će mu nestati.« Moja sestra in jaz štediva tudi pri oblekah in pri obutvi in si ne kupujeva bonbovov.

Albin Bačun, uč. III. razr.
Pleternica, Slavonija

Dragi stric Matic! V prvi vrsti se Ti moram zahvaliti za lepo knjigo, ki si mi jo podaril. Bil sem je neizrečeno vesel. Torej še enkrat pristrčna hvala. — Tvoj novi natečaj mi je zelo všeč. Varčevati se moramo navaditi že v rani mladosti. Tu velja znani pregovor in sicer: »Kar se Janezek nauči, to Janezek zna«. Ako se kot otrok navadi štediti,

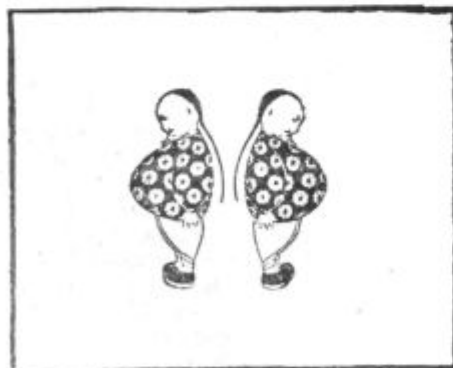
bo štedil celo življenje. Kako žalostno je življenje človeka, ki ne zna varčevati. Kako žalostna bodočnost se obeta njegovemu lahkomišelnemu življenju. Če ima še toliko in če ne štedi, postane lahko v kratkem času najbednejši človek. Zato štedimo in štedimo, da si bomo v mladih letih kot krepki ljudje prihranili toliko, da bomo na stara leta brezskrbno živeli. V upanju, da me boš uvrstil med svoje Jutrovčke Te iskreno pozdravlja

Cvirn Franc, uč. 3. r. v. n. šole
Blanca na Savi.

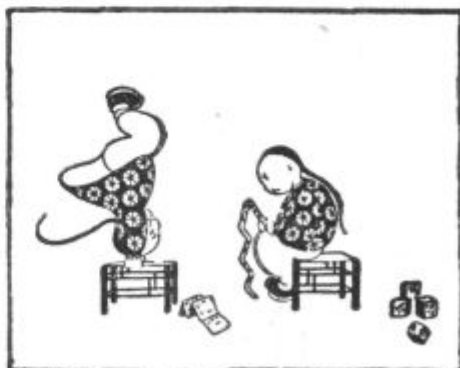
Dragi stric Matic! Tudi jaz nočem zaostajati za mojimi bratci in sestrico. Hodim šele v prvi razred, zato sem še majhen ali varčevati hočem že zdaj. Potrudil sem bom, da bo moja knjiga lepa in s tem jo bom prihranil moji sestrici Štefki, ki bo v jeseni začela hoditi v šolo. Kadar bom velik bom varčeval pri denarju. Večkrat sem že slišal, kaj si je kdo s pridno štednjo pridobil. Drugič bom napisal kaj več. Ne zameri moji slabi pisavi. Veliko veselje bi mi napravil, če bi natisnil moj spis v »Mladem Jutru«. Te najlepše pozdravlja

Mihče Cvirn, I. razred, Blanca.

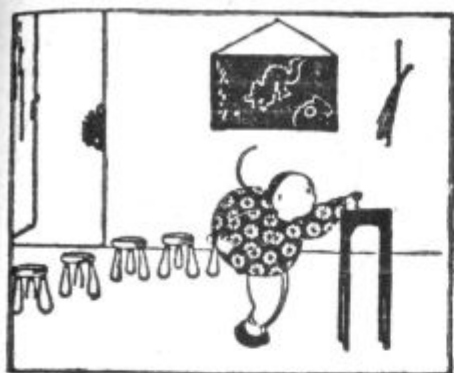
O pridnem Singu in porednem Songu

Sing in Song sta bratca dva,
Na Kitajskem sta doma;
ne razloči tu nikdo,
ali znano naj vam bo:
Sing je priden debelušček,
Song poreden je lenušček...

Sing neutrudno se uči
po kitajsko a in I —
Song ne mara učenosti,
ljube so mu le norosti.
Sing za šolo se pripravlja,
Song na glavo se postavlja.

Preden se začne pouk,
izzva dveri črni Muk
kuka, kuka in preži,
kaj tu v šoli se godi:
Song. — o, nova hudobija! —
oster žebelj v stol zabija...

Glejte, tak v kitajski šoli
fantki čakajo okoli —
ali jojme strašne zmede;
ko učitelj stol zasede,
ostri žebelj ga oškrne,
da se mož na tla prevrne...

Malj Muk je poštenjak,
pa zatoži — tak in tak:
bil je eden izmed dveh
bratcev sličnih si obeh,
Kdo bi pravega uganil,
ki predrznost je nakanil!

Zdaj učitelj šibo vzame
bratca dva pestiti jame:
»Mar za take naj nakane
kazen ostra izostane?!
Kdor je bil naj se izda,
sicer šibal bom oba!»

Pridni Sing se kar razjoče,
Song pa se izdati noče...
Šiba pesem je zapela,
Singa, Songa prizadela...
Ah, ta vzorna bratca dva
na Kitajskem sta doma...

Listnica vredništva

Uganke in križanke iz zadnjih števil so pravilno rešili:

Kobler Emilija, dijakinja v Mariboru, Andi Buder, uč. III. razr. v Ljubljani, Rožna ul. 13, Mimica Razpotnik v Senci. Vinšček Vojislav, dijak v Novem mestu, Lado Sedaj, dijak v Novem mestu, Ivan Srnovršnik, uč. III. razr. v Libojah pri Petrovčah, Po-

nikvar Stanko, dijak III. razr. gimn. v Ljubljani.

★
St. J. d. v Lj.: Pesem ni zrela za tisk.

★
Irena Jarc, uč. II. razr. na Bledu: V eni izmed prihodnjih števil bo stric Brundek natančno opisal, kako je treba napraviti zmaja, da kar najlepše splava v višave. Če nam bo količkaj mogoče, objavimo k članku tudi primerne slike.

Smiljan Volčič, dijak v Ljubljani:

Križanka »Otona Župančiča«

1	2			3	4	5	6	7	8			9	10	11
12			13		14							15		16
			17		18		19				20		21	
	22				23				24				25	
	26													
	27								28					
29		30				31		32		33				34
35	36					37				38				39
40					41								42	

Vodoravno: 1. del obraza, 3. oblika glagola »stovoriti«, 9. poljski sadež, 12. igralna karta, 14. pridevnik, 16. oblika pomožnega glagola, 17. za (lat.), 19. ropot, 20. moli (lat.), 22. kamor spravljamo moko, 24. zvezda (lat.), 26. pozdrav osebi, ki jo najdeš v 6. navpično, 27. žensko ime, 28. moško ime, 30. razdobje, 31. del obraza, 33. žuželka, 35. stara oblika veznika, 37. oblika glagola »sniti se«, 39. predlog, 40. vojno orodje, 41. oblika glagola »prečiti«, 42. abesinski dostojanstvenik.

Navpično: 1. svojilni zaimke, 2. del

voza, 4. predlog, 5. oblika glagola »vedeti«, 6. ime našega največjega pesnika, 7. soustanovitelj Rima, 8. veznik, 10. predlog, 11. golonog, 13. duhovniški molitvenik, 15. prepad, 17. oblika glagola »priti«, 18. član družine, 2. sklon, 20. znana drama, 21. drevored, 22. stara oblika za krajevni prislov »že«, 23. italijansko mesto v Alpah, 24. oblika glagola »spati«, 25. srbohrvaško moško ime, 29. prijatelj tuje lastnine, 31. zaimke, 32. oblika glagola »iti«, 34. glas, 36. veznik, 37. svojeručno (okrajšava), 38. veznik (franc.), 39. predlog.

Morda še ne veš

V Sokolcu pri Kolpi živi štirinajstletni Peter Kecmanovič, ki je 1.90 m visok. Fant dvigne sam, brez tuje pomoči, 115 kg težko vrečo in jo nese na hrbtu.

Rešitev križanke

Vodoravno: 1. Granada, 6. sol, 7. en, 8. gos, 9. os, 10. na, 11. gib, 12. le, 14. kos, 16. Jožef.

Navpično: 1. Gregor, 2. as, 3. noč, 4. al, 5. Arabec, 10. Nil, 13. nož, 14. ko, 15. se, 17. nos.